

O otevřených dveřích a satanově spolku

Fp 3,12-14: Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši.

Mt 5,11-16: Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi. Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.

Zj 3,8-11 „Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel. Hle, dávám do tvých rukou ty, kdo jsou ze synagogy satanovy; říkají si židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a padnou ti k nohám; a poznají, že já jsem si tě zamiloval. Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v hodině zkoušky, která přijde na celý svět a prověří obyvatele země. Přijdu brzy; drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavřín vítěze.

Na začátku Bible se vypráví, jak Bůh stvořil svět a že ten svět je jeho, a jak nám ho dal k dispozici a k opatrování. A tak jsme tu. Svět je Boží, je dobrý, ale má značné vady na kráse. To měl vždycky a příjemné to není. Procházíme různými těžkostmi,

konflikty a zkouškami, trápí nás nemoci, úzkosti, samota, bojujeme s časem, s věkem, s vlastními slabostmi a sklony... A samozřejmě s druhými: Nemusí to být vždycky tak, že je člověk člověku vlkem, ale přece jen v životě zápasíme: docela často o uznání, děti o čas a přízeň rodičů, o své místo ve třídě či v partě, ve vypjatých chvílích nám může jít i o přežití.

Na začátku Bible se líčí, jak nám Bůh dal svět k dispozici a k opatrování. Potom Bible vypráví o nesnázích, s nimiž se musíme potýkat, a o naději, již nás k tomu Bůh vybavil, a úplně na konci je řeč o tom, jak to je, když se do všeho připlete sešikované a mocné zlo - třeba takové, jako když vás někdo pronásleduje, což tehdy křesťané zažívali.

„Máš nepatrnou moc,“ píše se tam, „a přece jsi zachoval mé slovo a mé jméno jsi nezapřel.“ Tak tomu podle Bible a podle tradice rozumíme - zachovat slovo, vytrvat a zápasit až do cíle, abychom naplnili poslání, které máme. Ta věta je vcelku srozumitelná, dokud ji nezačneme zkoumat zblízka: Jaké poslání vlastně máme? Určujeme si ho sami, nebo nám ho ukládá někdo jiný? Jak se pozná, že už jsme v cíli? A kde ten cíl vlastně je?

Kus životního poslání si člověk nepochybně volí a vybírá sám, ale po křesťansku věříme, že to podstatné nám dal a uložil Bůh: nezáleží tolik na moci a síle, ale důležité je nedat se k jinému jménu, než je to Kristovo. Kristovým jménem se tu míní Boží milost jako to úplně zásadní, co nás v životě nese a vede. A cíl se tu nijak nepopisuje, ale naznačují ho symbolicky slova nebeská cena nebo vavřín vítězů nebo dveře, jež vedou k tomu, kdo jediný má klíče od nebe i od podsvětí. Ty dveře jsou otevřené a nikdo je nezavře. Že bychom opravdu doběhli do cíle jako vítězové, na to nemáme (napsal apoštol); ale ani tak nám cíl není odepřen a nikdo nám nezabouchne před nosem.

Svět je plný lidí, kteří se hrnou ke slunci a ke korytům hlava nehlava a druhým se snaží přehradit cestu. Jsou tu označeni jako spolek satanův a možná to jsou ti, o kom se Ježíš zmínil, když

řekl: „Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lhát o vás, pomlouvát, obviňovat a přát vám všechno zlé kvůli mně.“ To „kvůli mně“ neznamena, jestli chodíte nebo nechodíte do kostela, ale jestli hájíte nebo nehájíte pravdu, jestli dáváte nebo nedáváte v životě prostor Boží milosti a lásce. Boží jméno a Boží slovo totiž do světa vnáší hodnoty, které z životní pouště dělají zahradu, a spolek satanův s tím není srozuměn: taky by rád ráj na zemi, ale jen pro sebe a po svém a proti vám neváhá použít i zlo, uzná-li to za potřebné.

Spolek satanův jsou lidé, kteří podleli duchu sobectví a závisti, neštítí se ve vztahu k druhým agrese a různých špinavostí, které zdůvodňují spoustou řečí a není jim zatěžko lhát. Žijeme v tom i my v naší době a nenechává nás to v klidu (agrese a lež by nás v klidu ani nechat neměla). Ale kdo chce patřit Bohu, si o to víc musí dát pozor, aby se nenechal strhnout ke stejnému pojetí života coby boje proti druhým.

Doslova se tu říká „synagoga satanova“ a naráží se tím na tehdejší konkrétní spory, ale dnes máme zase jiné a už víme, že dělicí čára mezi satanovým spolkem a těmi ostatními nevede mezi národnostmi nebo rasami, nýbrž vnitřkem každého člověka. A je to hranice hodně propustná, takže leckdo z těch, komu fandíte, se může objevit v partě, která podlela duchu sobectví, závisti a zášti (a může se to stát i vám samotným). Ale je propustná i opačným směrem, o čemž bychom taky našli příklady.

„Dám ti ten satanův spolek do rukou,“ slibuje v Bibli Bůh. Takže už se těch vlků nebudeme muset bát, budou v naší moci – jenže z toho kouká nový problém: Co s nimi?

Kristovi žáci rozhodně nejsou povoláni k tomu, aby v tomto světě zjednali pořádek po způsobu svých odpůrců, nýbrž aby strážili dveře života – otevřít ty dveře umí jenom Bůh, ale my máme dbát, aby otevřené zůstaly. Dokonce i pro ty, kdo se ocitají mimo hru a kdo běh o vavřín slávy prohrávají. Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého Syna, aby každý, kdo mu věří,

nezahynul, ale měl život věčný.

Proč máme s odpůrci a nepřáteli jednat zrovna takhle? Protože ani my sami nedobíháme do cíle lásky a pravdy jako vítězové (vždyť na to nemáme) a do cíle jsme přijati jen díky Boží milosti. To je důvod, proč máme i s protivníky jednat milosrdně jako Bůh s námi.

Na začátku Bible se vypráví, jak nám Bůh dal svět k dispozici a k opatrování. Pak je řeč o normálních životních nesnázích a na konci se mluví o tom, co dál, když se ty nesnáze zauzlují příliš, když jsme stavem světa zklamáni a znechuceni, jenže jiný nemáme a k opatrování jsme dostali tenhle. Je možné v něm žít a nepodlehnout způsobům ďáblem posedlé party?

Lehké to rozhodně není, a přece jsme k tomu povoláni. Dveře milosti jsou otevřené – a kde jsme v tom obraze otevřených dveří vlastně my? Venku, nebo uvnitř? Možná venku se všemi ostatními, a zároveň uvnitř s vírou v Boží přítomnost. Ty dveře jsou nadějí a my máme dosvědčovat, že jimi lze vstoupit. Nikdo je nezabouchne, to garantuje sám Bůh, a my máme dbát, aby k nim lidi spolu s námi nalézali cestu.

požehnání

Kéž vás na cestě domů (nebo kam máte namířeno) provází pozvání, jehož se nám od Pána Boha dostalo, a také ujištění, že nás provází a neopouští. Kéž vás na životních křižovatkách, v radosti i ve smutku, vedou slova, která Kristus praví v poslední biblické knize:

Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Blaze těm, kdo v krvi Beránkově vyprali a vybělili svá roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. ...

Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.

Ano, přijdu brzo.

ilost Pána Ježíše Krista, láska Boží a dar a přítomnost Ducha
Msvatého ať je a zůstává se všemi vámi. Amen.